

КНИГА ЗА ВСЕКИ ДОМ

Къщичке на дните златни

КЪТ СВИДЕН И МИЛ

Златното папе

КЪЩИЧКЕ НА ДНИТЕ ЗЛАТНИ, КЪТ СВИДЕН И МИЛ СТИХОВЕ ЗА ДЕЦА

chitanka.info

РОДНА СТЯХА

РАН БОСИЛЕК РОДНА СТЯХА

*Бяла спретната къщурка.
Две липи отпред.
Тука майчина милувка
сетих най-напред.*

*Тука, под липите стари
неведнъж играх;
тука с весели другари
скачах и се смях.*

*Къщичке на дните злати!
Кът свиден и мил!
И за царските палати
не бих те сменил!*

РАН БОСИЛЕК Я КАЖИ МИ

*Я кажи ми, облаче ле бяло,
отде идеш, де си ми летяло?*

*Не видя ли бащини ми двори
и не чу ли майка да говори:*

*„Що ли прави мойто чедо мило,
с чужди хора, чужди хляб делило?“*

*Ти кажи й, облаче ле бяло,
жив и здрав че тук си ме видяло.*

*И носи от мене много здраве.
Много мина, мъничко остана.*

*Наближава в село да се върна,
да се върна — майка да прегърна.*

ПЕТКО Р. СЛАВЕЙКОВ

ТАТКОВИНА

*Хубава си, татковино,
име сладко, земя рай,
сърце младо и невинно
за теб трепка, та играй.*

*Мили ми са планините
и на север, и на юг,
драги ми са равнините,
набраздени с нашия плуг.*

*На уста ми сладка дума —
ще да бъде този кът,
дето Дунав, Вардар, Струма
и Марица си текат!*

*Дор на небо ясно слънце,
дор на очи свят, живот,
ще обичам аз от сърце
таз земя и тоз народ.*

ЕЛИН ПЕЛИН КУКУВИЦА КУКА

*Кукувица кука, на зелена бука,
кука и нарежда:
— Коя птичка има
шарена премяна,
нека да си каца
по лични дървета —
всеки да я види и да ѝ завиди!*

*Кукувица кука, на зелена бука,
кука и нарежда:
— Коя птица има
гърло гласовито,
нека песни пее,
та да може всеки леко да живее!*

*Кукувица кука, на зелена бука,
кука и нарежда:
— Коя птица знае
високо да лита
нек високо литне,
високо, нашироко —
дето странник види
в далечна чужбина,
поздрав да му носи от мила родина!*

РАН БОСИЛЕК

РОДНА РЕЧ

*Родна реч, омайна, сладка,
що звучи навред край мен;
реч на мама и на татка,
реч, що мълвим всеки ден.*

*Тя звънти, когато пея,
в радостни игри ехти;
вечер приказки на нея
баба тихо ми реди.*

*И над книгата унесен,
родна реч ми пак шепти...
Милва като нежна песен,
като утрен звън трепти!*

ГЕОРГИ ВЕСЕЛИНОВ

РОДИНО МИЛА

*България!
Че кой ли я не знае!
На здравец и на рози тя ухае.*

*В небето чак
опират планините.
Като море са ширни равнините.*

*Земята ражда
жито благодатно,
най-сладки плодове и грозде златно.*

*Най-хубавите
песни тук се пеят.
Най-светлите звезди над нея греят.*

ЛЮБЕН КАРАВЕЛОВ ХУБАВА СИ, МОЯ ГОРО...

*Хубава си, моя горо,
миришеш на младост,
но вселяваш в сърцата ни
само скръб и жалост:*

*който веднъж те погледне,
той вечно жалее,
че не може под твоите
сенки да изтлее,*

*а комуто стане нужда
веч да те остави,
той не може, дорде е жив,
да те заборава.*

*Хубава си, моя горо,
миришеш на младост,
но вселяваш в сърцата ни
само скръб и жалост,*

*твойте буки и дъбове,
твойте шуми гъсти
и цветята, и водите,
агнетата тлъсти,*

*и божурът, и тревите,
и твойта прохлада,
всичко, казвам, понякогаш
като куршум пада*

на сърцето, което е

всякогаш готово
да поплаче, кога види
в природата ново,

кога види как пролетта
старостта изпраща
и под студът, и под снегът
живот се захваща.

АТАНАС ЦАНКОВ БАЩИН КРАЙ

*Тръгна ли в зори по ризка,
ще достигна онзи край,
дето се белее Плиска,
дето Дунавът сияй.*

*Все на път под изгрев мирен
аз ще чуя засиял
как ме вика чак от Пирин
еделвайсът разцъфтял.*

*После в пъстрата шевица
от метличина и мак
ще ме призове Марица,
блеснала от бряг до бряг.*

*Бащин край, родино мила,
за ръка ме поведи
да достигна като Рила
най-високите звезди.*

ДЕТСТВО МОЕ

ЧИЧО СТОЯН ПРИ МАМА И ПРИ ТАТКО

*Колко мило, колко сладко
е при мама и при татко!
Те за нас се много трудят,
те за нас се рано будят.
Щом очите си отворим,
със кого ще заговорим?
С нашта мама, кротка, мила,
със зората подранила.
Тихо татко да събуди
да отиде да се труди —
да печели и набави
дрехи и обувки здрави,
и тетрадки, и писалки
за дечицата си малки...
Колко мило, колко сладко
е при мама и при татко!*

ИВАН ВАЗОВ ОВЧАР

*Когато бях овчарин
и овцете пасях,
бях много благодарен,
макар и сиромаш.*

*Щом пукнеше зората,
изкарвах ги навън
и свирях из гората,
подпрян на някой пън.*

*И времето бе кратко
със шарен ми кавал,
и никога тъй сладко
не съм ни ял, ни спал.*

*И днес, когато виждам
овчарче малко аз,
не знам защо завиждам
и охкам си без глас.*

ПЕТЯ ЙОРДАНОВА НАЙ-ДОБРАТА ЛЮЛКА

*Ето нѧ — ръка на мама,
Ето нѧ — ръка на тате,
като мене няма, няма
по-щастлива на земята!*

*Погледнете, погледнете —
между тях сега се смея,
че ръцете им са люлка,
на която се люлея!*

*Те ме вдигат нависоко,
Стискам им ръцете — двете,
че това е най-добрата
детска люлка под небето.*

АНДРЕЙ ГЕРМАНОВ ОЧИЛАТА НА БАБА

*Бабо, що ги носиш
тия очила?
И какво помагат
техните стъкла?*

*— Те ли, сине? Много!
Ето, покрай нас
двойно по-голямо
всичко виждам аз.*

*Двойно по-голяма
всякоя черта,
двойно по-големи
къщи и цветя,
двойно по-големи
хора, планини...*

*— Бабо, мила бабо,
я мен погледни!*

ЦВЕТАН АНГЕЛОВ

БЕБЕ

*Имаме бебенце — наша сестричка,
мамина мила, добра дъщеричка!
С тънко вратленце,
с чипо носленце.*

*Рита с крачета,
шари с очета.*

*То е на месец и няколко дни.
То е повито сега в пелени.
Има си шапчица — люляков цвят.
Няма по-хубаво в целия свят!*

*Само че... то не разбира сега
ни от картинки, ни от шега!
Агънце мило показах му аз —
то се нацупи, заплака завчас.
Аз му показах страшна ламя —
то се зарадва, то се засмя.*

*Нека се смее, нека си плаче!
Как да се сърдиш
на пеленаче?*

КЪРПИЧКА

ПОПУЛЯРНО СТИХОТВОРЕНИЕ

*Кърпичко, новичка, бяла,
кърпичко, где си се свряла?*

*Търсих те, питах и мама,
ала те няма и няма.*

*Търсих те в шкафа и в скрина
цяла неделя измина.*

*Май че те взело мишлето,
за да си бърше нослето.*

ДРАГОМИР ШОПОВ

ДЪГА

*Моля, кажете не на шега
кой рисува тази дъга?
Пъстра, красива... Казвайте кой?
Аз или ние, ти или той?*

*Вярно, познахте, в нашия град
аз си измислях цвят подир цвят:
жълт или розов, син и червен —
весел да бъде нашия ден.*

*Гледайте всички — листа му бял
цялата пъстра дъга е побрал!
Греят боички, греят слънца,
скрити до днеска в нашите сърца.*

*Моля, кажете не на шега
как ще огрее тази дъга
всички дечица, всички игри?
Кой ще ни каже: „Бройте до три“?*

*Тази дъга е смях и мечта.
Нека ѝ кажем: „Излез от листа!“
С ръчички да вдигнем още сега,
с ръчички да вдигнем нашта дъга!*

ДОРА ГАБЕ БАБА

*Мама казва, че и баба
била някога мъничка,
че и тя не е можала
да се облече самичка,
че отзад ѝ плели плитка,
роклята ѝ била малка
и отивала да учи
със тетрадка и писалка!*

*Оле — колко ми е смешно!
Тази баба, толкоз стара,
дето с очилата гледа
и мърмори, и се кара —
с къса рокля и с тетрадка!*

Бабо мила, бабо сладка!

ТОДОР ТАШЕВ ИСКАМ

*Купиха ми конче,
зайченце и мече,
сто коли и слонче —
всичко имам вече.*

*Пълна е с играчки
цялата ми стая.
Искам, искам братче,
с него да играя!*

АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ НУЛА

*Казват, нулата е нищо,
но не вярвам аз.
Та в пекарницата вижте,
дето е до нас.*

*Щом усетя мирис, тичам
още отдалече.
Нищо ли е? Как обичам
печено геврече!*

АТАНАС ЦАНКОВ ЖМИЧКА

*Най-любимата играчка
то се знае, че е жмичка.
Но за жмичката любима
трябват двама или трима.
А кажете как самичка
да играя днес на жмичка?*

Нямам си дори сестричка!

РАДОЙ КИРОВ ОТГОВОР

*Анчето вика на Тотка:
— Дайте ни вашата котка,
вкъщи мишленце се крие.*

*На Анчето Тотка отвърща:
— Моля, моля, в нашата къща
донесете мишленцето вие.*

ЙОРДАН РУСКОВ

МОЯТА СЯНКА

*Сутрин тя става и тръгва със мене,
гушва се в едрата сянка на татко.
После по улици неосветени
вечер вървейки доспива си сладко...
Стигнем ли в нашата детска градина,
смесва се с другите сенки веднага.
И ѝ се чудя: цяла година
как хем лежи, хем играе и бяга.
Нито главата си в камък ранява,
нито бодее се, щом в храстите скоква.
Най ѝ завиждам, че суха остава,
даже когато се просне във локва.*

ДЯДО ПЪНЧ ГЕВРЕЧЕ ЗА ИВАНЧО

*Паричка намери Иванчо в прахта и се втурна
със нея за топло геврече към близката фурна.
Но лелката, дето продава, му каза сърдито:
„Не може със тази паричка, виж — тя е пробита!“
Тогава Иванчо започна да плаче и рече:
„Ми, леличко, дай ми ти също пробито геврече!“*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА ВЕЧЕ СЪМ ГОЛЯМ

*Дядо, ти недей ме спира!
Ще напазарувам сам.
Вече съм голям и знам
да изваждам и събирам.*

*Продавачът ми подбира
зрели крушки килограм.
Грабвам пликчето оттам
и веднага се прибирам.*

*А пък дядо ми се смее.
Казва ми да ги изям
и че щял да купи сам
крушките за полилея.*

ГЕОРГИ ИВЧЕВ

ДЕСЕТ ДЖОБА

*Днес при шивача бях на проба
и казах да ми сложи десет джоба —
да мога, както аз си ща
да слагам всякакви неща:*

*Във първия — най-дребните стотинки,
във втория — пакетчета с гризинки,
във третия — бонбоните и дъвката,
в четвъртия — флумастера с калъфката,
във петия — пергела с транспортира,
във шестия — шест цветни тебешира,
във седмия пък — стъклените топчета,
във осмия... Да! — скъсаните копчета,
в деветия... Хей, да не сторя грешка!*

*В десетия — една бележка:
какво съм сложил
в новата си дрешка.*

ГЕОРГИ СТРУМСКИ

ДЕТСТВО МОЕ

*Детство мое първо и последно
разлюлява крехко стъбълце.
Детство мое, детство ненагледно
разтуптява моето сърце.*

*Ставайте момичета, момчета,
ясната зора зори за нас!
И блести зелената планета,
заживяла звездния си час.*

*Детство мое, пъстропера птица,
полетяла с песен към света.
Детство мое, грейнала зорница,
весела усмивка в утринта.*

*Трупат се години мълчаливо,
неусетно времето тече,
но у мене си остава живо
онова усмихнато момче.*

*То насам се вглежда, то ме вика,
то се смее с мене с ясен глас,
като звънко птиче чурулика
и към него сведен нея аз.*

*Дай ми, детство, пролетни градини
и небе за поглед вдъхновен.
Нека твойто слънце да не стине,
и не свършва твойт светъл ден!*

ДОРА ГАБЕ ГОРКИЯТ

*Пусто-опустяло,
да му се не види,
все на мене сипят
всичките обиди!*

*Все съм крив за нещо
и на зло налитам,
а пък тъй съм кротък
и за всичко питам!*

*Гърнето разляло
млякото в долапа,
сладкото самичко
снощи се излапа.*

*Гвоздеят разкъсал
новите ми гащи,
аз съм бил научил
котката да дращи.*

*Дето си строшила
баба очилата —
аз съм ѝ ги сложил
скришом под кревата.*

*Пусто-опустяло,
да му се не види,
аз ли ще преглъщам
всичките обиди?*

НЕ ИСКАМ ДА ПОРАСНА

МЕТОДИ ХРИСТОВ ЩЪРКЕЛИ

Спасчо наш изпратили
сол да купи сам.
Срещнал се с приятели —
почнал мач голям.

А в дома го чакали
повече от час.
Казали си: — В мрака ли
се загуби Спас?

Но не щеш ли — иде си
Спасчо наш унил.
Дядо казва: — Види се,
другаде си бил!

— Сбърках пътя... Сам-самин! —
мрънка Спас сега.
А пък дядо Миладин
дума на шега:

— Колко много щъркели
връщат се от юг!
Как не са объркали
своя път дотук!...

РАН БОСИЛЕК НЕ БЪРЗАЙ...

*Не бързай, есен дъждовита!
При нас не идвай още ти!
Когато лятото отлита,
тъй сладко слънцето трепти!*

*И най-мъничката тревичка
ламти тогава да живей!
За сбогом сладкопойна птичка
най-свидната си песен пей!*

*Почакай, есен мъгловита!
Не пращай още дъжд и кал!
Че бързо лятото отлита,
пък аз не съм се отиграл!*

ВАСИЛ ЗЛАТАРЕВ БАБИНИ РАБОТИ

Страх я баба от гората,
че ѝ шумолят листата...
Страх я да не срещне мечка
там, на кривата пътечка.

Че какво ще прави, старата,
ако я подгони звярът, я?
Затова седи си кротко —
кърпи, шие, мие, готви...

Само ние, най-юнаците,
накривяваме калпаците,
пушки грабваме измислени
и... ехтят в гората изстрели!

Но къде е баба Меца?
Ей я, ближе си медеца.
— Бабо, колко си страхлива!
Виж, Мецана не е дива.
Тя е кротка и добричка,
с нея си играем всички...

И си пукаме наужким
с дървените наши пушки.

АНГЕЛИНА ЖЕКОВА МОЕТО СЕМЕЙСТВО

*Как обичам да се гушна
я при татко, я при мама.
А когато съм послушна,
те целуват ме и двама.*

*„Слънце“ ме нарича татко.
Мама — „месечинка ясна“.
Толкова е мило, сладко,
че не бързам да порасна.*

*Птицата в гнездото свое
пази рожби голокрили.
Моят дом — гнездо и той е.
Дава ми любов и сили.*

КИРИЛ НАЗЪРОВ
НЕ ИСКАМ ДА ПОРАСНА

*Искат другите момчета
да пораснат изведнъж.
Весело въртят очета,
всеки иска да е мъж.*

*Само аз учудих мама —
да порасна не желая!
Зная: пораста ли, няма
повече да си играя!*

ГЕОРГИ АВГАРСКИ АГЪНЦЕ

*Агънце добричко
в двора забляло,
цяло-целеничко
пухкаво и бяло.*

*Тропка със копитца,
през плета занича —
с малките дечица
иска да потича.*

КИРИЛ НАЗЪРОВ КАТЕРИЧЕ КАТЕРЛИВО

*Скача живо и игриво
катериче катерливо.
От високата ела
полетя като стрела
към самотно сухо пънче,
но го боцна остро трънче.*

*„Ох, боли!“ — въздъхна тежко...
Зърна всичко чичо Ежко,
взе от своя гръб игличка —
нежно го погъделичка:
боц — оттука, боц — оттам...
Трънчето извади сам.*

ПЕЯТ, СКАЧАТ ПОПУЛЯРНА ПЕСЕН

*Пеят, скачат палците.
Пейте, скачайте весели деца!*

*Пеят, скачат показалците.
Пейте, скачайте весели деца!*

*Пеят, скачат средните.
Пейте, скачайте весели деца!*

*Пеят, скачат безимните.
Пейте, скачайте весели деца!*

*Пеят, скачат малките.
Пейте, скачайте весели деца!*

ЧИЧО СТОЯН

ИГРАЧКА-ПЛАЧКА

*Играл зайо, играл байо,
паднал зайо, ударил се.*

*Ударил се, разплакал се,
от играчка — ей ти плачка!*

*Дошла жаба — стара баба;
хванала го, вдигнала го.*

*Видели се, засмели се,
та от плачка пак играчка!*

ПЕТКО КОЛЕВ

$$4 + 2 = 1$$

Четири плюс две — равно на едно.

Никакво „Но!“

Така е!

Всеки знай, че

четири бързи крачета

плюс две дълги ушета

правят

едно зайче!

ГЕО МИЛЕВ МУЗИКАНТИ

*Ето двама музиканти:
Петко и Стоян;
Петко свири със тръбата,
Стоян думка с барабан.
Цял ден ходят из махлата,
дигат непрестанно шум:
Петко свири: Ду-ду-ду!
Стоян думка: Дум-дум-дум!*

МЕТОДИ ХРИСТОВ ФУТБОЛИСТ

*Аз съм футболист голям.
Мога гол да вкарам сам.
Като мене друг едва ли
може с туй да се похвали.
Щом започна да играя,
що преграда е, не зная —
тичам, падам, бързо ставам,
пред вратаря сам заставам.
Па засилвам се да бия,
но... се случва поразия.
Топката лети в гредата,
а сандала във вратата.*

ДЯДО ПЪНЧ СЛОНЧОВА НЕВОЛЯ

*С футболни обувки ритат всички —
вълци, мечки, зайчета, сърнички...*

*Само Слончо е с крачета боси,
че обувки номер триста носи.*

РАДОЙ КИРОВ ВЕСЕЛО ПЪТЕШЕСТВИЕ

*Намерил Зайко кора от лимон.
— Ще си направя от нея файтон! —
веднага дългоушко решил.*

*Два дена чукал и майсторил.
Донесъл после две-три каишки
и във файтона впрегнал две мишки.
Накичил ги с горска иглика
и изплющял над тях със камшика.*

*Хукнали мишките лудо по склона.
Летял и трецял след тях файтона.
Разхвърчали се клонки и клечки.
Наизлезли да гледат лисици и мечки.*

*— Бре, бре, гледайте невиджано чудо!
Гледайте какво препускане лудо!
Нека всеки внимава,
нека се пази,
че файтонът може да го прегازی.*

*Така викали всички
и гледали как
лети файтонът по стръмен овраг.*

*Но додето препускали мишките,
изгризали лека-полека каишките
и хукнали, та в гората се скрили.*

*А пък файтонът с все сили
по наклона да се носи не спрял.*

От страх Зайко просто примрял.

*И какво щяло да стане, не знам,
ако не била издигната там
купа сено накрая на склона.
Със все сила в нея се блъснал файтона.*

*А Зайко като птица крилата
изхвърчал и кацнал на върха на купата.*

ЛЕДА МИЛЕВА ЛОДКА

*Пуснах лодка от хартия,
ветре-вятърко, върни я,
че реката я повлече
и замина надалече.*

*Може жаба кривокрака
до брега да я причака,
а за лодката ми слаба
тежка ще е баба Жаба!*

МОНИКА СТОЯНОВА

ПАРАХОД БЕЗ ПАРА

*Направихме със батко
картонен параход.
По езерото гладко
го пуснахме на ход.*

*Е, вярно, пàра няма,
но има си комин.
и радваме се двама
със батко ми Мартин,*

*защото и без пàра
пак всичко е наред,
щом вятърко го кара
и той върви напред!*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА КАПИТАН

*Там, край океана,
кака пак застана.
Трети път ме вика за обяд:
— Хайде, капитане!
Идвай, капитане!
Връщай вече кораба назад!*

*Корабът се клати.
Дебнат ме пирати
и опасни рифове стърчат.
Вятърът ме брули,
стрелкат се акули,
но обратно тръгвам аз на път.*

*Кака ми се смее:
— Хей, братле, къде е
твоят необятен океан?
В локвата на пътя
книжен кораб бута
мъничък, измокрен капитан.*

МАРИЯ ЙОСИФОВА ПРАЗНИЧНА ТОРТА

*Кой е, кой е като мен? Вече съм голяма!
За рождения ми ден торта правим с мама.*

*Тра-ла-ла, тра-ла-ла, на рожден ден ела.
Ще ядем, ще ядем вкусна торта със крем.*

*Там свещички ще пламтят над глазура бяла.
Ще ги духна изведнъж в радост засияла.*

*Гостите ще ахнат: „Ах! Като теб е сладка!“
Мама ще разкрий пред тях цялата загадка.*

МОНИКА СТОЯНОВА МОЙТА БАБА

*Баба ми, за участ зла,
е учителка била.
Та сега и свойто внуче,
тоест мен, реши да учи.*

*Само че това за мене
си е истинско мъчение.
Сметки и задачи разни,
съчинения омразни...*

*Трябва да ѝ кажа честно —
тъй не ми е интересно!
— Бабо, искам разбери,
да ме учиш на игри!*

РАДОЙ КИРОВ РАЗГОВОР

Рече ми приятелката:

— Здравсти!

Хайде към сладкарница „Бреза“!

*Да изпием с тебе по две пасти,
да си хапнем по една боза.*

Аз отвърнах:

— Не, не съм готова!

*Мъничко почакай ме така
да обуя блузката си нова
и обувки да си облека.*

ЧИЧО СТОЯН МОЙТО БЕБЕ

*Вижте мойто малко бебе
колко е красиво.
То ще стане по-красиво,
нека ми е живо!*

*Мен не ме е никак грижа,
че се смее Верка,
то си е за мен красиво,
то е моя щерка!*

*Верка казва, че имало
от картоф главичка.
Нека казва, аз игравам
с него и самичка!*

СТИЛИЯН ЧИЛИНГИРОВ

МОЕТО КОТЕ

*Мойто малко коте
аз го храня с мляко,
че искам да стане
пъргаво и яко.*

*То е още малко —
скоро се родило,
но затуй е толкоз
слабичко и мило.*

*Аз сама не мога —
ний играем двама
и тъй го обичам,
както мене мама.*

ЖИВА КЮЛДЖИЕВА БАЛОНЧЕ

*Балонче хвърковато,
червено като мак,
приятелче крилато,
защо побегна пак?*

*Във моята ръчица
не ти ли бе добре?
Отскубна се и литна
към синьото небе.*

*Ти жеравите гониш.
Видя ли, че познах!
Но твоето местенце
не е, братле, при тях.*

*С балончета играят
послушните деца,
а птичките желаят
мушици и зрънца.*

*Балонче хвърковато,
аз каня те с поклон —
ела да си играем
на нашия балкон!*

ВЕСА ПАСПАЛІЕВА ВЛАК

*„Пуф-паф! Трака-трак!“ —
тръгва пътничкия влак.*

*Машинист ще бъда аз,
а кондуктор — Атанас,
а пък бате Лъчезар
го избрахме за огняр.*

*Сядат в първите купета
кукли, зайчета, мечета,
а в последния вагон
дреме сладко чичо Слон!*

*„Пуф-паф! Трака-трак!“ —
тръгва пътничкия влак!*

СТОЯН ДРИНОВ

ХОРЦЕ

*Хайде всички за ръце,
да му друснем пак хорце!
Леко с пръсти: хоп-хоп-хоп!
Хайде силно: троп-троп-троп!
А пък сега на кравай —
ей, че сладко се играй!
Хоп-хоп-хоп, пляс с ръце!
Весело е туй хорце!*

ЧИСТИ СМЕ И ЗДРАВИ

ЛЕДА МИЛЕВА КАК СТАНА ЮНАК?

— Момченце, момченце,
как стана юнак?

— Пух мляко с каймак.

— Как станаха
твоите бузки червени?

— Играх си на двора
през дните студени.

Пощипна ме вятърът
уж на шега,
а с бузки червени
съм и до сега.

ВАСИЛ СОТИРОВ

ЗЪБЧЕ

*Зъбчето ми се разклати.
„Не е страшно“ — каза мама.
Със конец го върза тати —
хоп! — и зъбчето го няма...*

*Плеснах радостно с ръчички:
— Тате, ти си най-добрият!
Хайде, извади ги всички,
че не искам да ги мия!*

ЗЕЛЕНЧУЦИ ПОПУЛЯРНА ПЕСЕН

*Зеленчуци който не яде,
той голям не ще да порасте.
Не ще има розови страни.
Всеки ще го победи.*

*Морковчето вика: — Ела тук!
Ряпата крещи навън напук.
Лелка Зелка в ъгъла се смей,
а Домата червеней.*

АСЕН БОСЕВ

СЛЪНЦЕ

*Като мило братче
слънчицето грее,
никога не плаче,
всякога се смее.*

*Сутрин рано става —
изпреварва всички,
мие се тогава
в бистрите рекички.*

*В цъфналите вишни
с бял пешкир се трие.
Като него — виж ни,
мием се и ние!*

*В нашия прозорец
слънцето наднича,
ранобудни хора
слънцето обича!*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА МРЪСНИТЕ РЪЧИЧКИ

*Мойто малко братче вкъщи
на сапунчето се мръщи.
Мръсните ръчички крие,
не обича да се мие.*

*Все му казвам: — Запомни ти,
че децата неумити
малкото сапунче пази
от микроби и зарази.*

*Сапунисай си ръцете.
Не едната, а и двете.
На микробите тогава
във очите залютява.*

*Щом им залюти, веднага
те от тебе ще избягат.
Хайде, вместо да се криеш,
като мен да се умиеш!*

ЛЕДА МИЛЕВА ЮНАК ИВАН

— *Бабо, бабо, где е хляба?*
— *По-напред измий се, баба.*

— *Имам страшен апетит,*
ще закуся неумит!

— *Я ръката ти, Иване,*
като дъно на тиган е!

— *Бабо, хляб! От глад голям*
тебе мога да изям!

— *Празни приказки! Завчас*
се измий, па хляб тогаз —
иначе виж, че на закуска
сто микроба си изхрускал.

— *Сто микроба! Мен от тях,*
бабичко не ме е страх.
Те са дребни животинки,
по-мънички от прашинки —
аз съм силен, здравеняк,
сред децата — пръв юнак!

Хвърли се Иван на хляба —
нека си приказва баба!

Съмна. Светло е съвсем.
Ваньо го боли корем,
все лежи и се прозява,
за училище не става.

— Бабо, лошо ми е май,
бабо, искам топъл чай!
Бабо свива ме корема
дай лекарство, ще го взема!

— Че какво ли да ти дам —
на такъв юнак голям!
Лекаря ще викам, сине,
та дано да ти премине.

— Викай, бабо! Аз, горкия,
и горчив сироп ще пия
и... ръцете ще си мия!

АСЕН БОСЕВ

ХВАЛИЛ МИ СЕ ДАНЧО

Хвалил ми се Данчо,
Данчо мързеланчо:
— Кой е като мен
чист и пременен!
Дрешките ми — прани,
прани са от лани.
Мил съм си главата
лятос на реката.
Ноктите не режа
да съм като ежа.
А носа за здраве
трия го с ръкави!
Хвалил ми се Данчо,
Данчо мързеланчо:
— Кой е като мен
чист и пременен!
Чули го момчетата,
чули го врабчетата,
чули го цветята,
чула го реката
и се смели, смели
цели три недели!

ДИМИТЪР СВЕТИН МОМЧЕНЦЕТО СЕ МИЕ

*С краче писаната се мие
и през ушенце.
А знаете ли как се мие
едно момченце?*

*Звездата в облаци се мие
и по оченце.
А знаете ли как се мие
едно момченце?*

*С езиче агнето се мие
и по гърбенце.
А знаете ли как се мие
едно момченце?*

*То на чешичката присвие
само пръстенце.
За да се знае, че се мие
мойто момченце.*

РАДОЙ КИРОВ ВРАНЧЕ С ЮРГАНЧЕ

*Едно мъничко, мъничко вранче
казало: „Мамо, купи ми юрганче!“
А неговата майчица врана
била много добра и разбрана.
Тя никак, никак не се нацупила,
а веднага юрганче му купила.*

*Много се зарадвало вранчето.
Завило се веднага с юрганчето.
А другите вранчета отдясно, отляво
минавали и му викали:
— Браво!
Черно вранче
под бяло юрганче!*

*С юрганчето вранчето все се завивало,
без него не лягало и не заспивало,
под него даже и главата си крило.*

*Ала нито се къпело, нито се мило.
Затова след време тука направо
другите вранчета завикали:
— Браво!
Черно вранче
под черно юрганче!*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА БИЛКАРКА

*Костенурката Драгана
тая сутрин рано стана*

*да потърси из тревите
разни билки лековити,*

*че за всяка болка знае
тя и билката коя е.*

*Болно гърло или рана
костенурката Драгана*

*със мехлемче ще намаже,
ще превърже и ще каже:*

*„Здрави тичайте сърнички,
здрави пейте, пойни птички!*

*Щом сте здрави, е засмяна
костенурката Драгана.“*

ДИМИТЪР СПАСОВ БОЛЕН ЗАЙКО

*Над гората сняг вали.
Зайко гърло го боли.
И лежи сега в леглото.
Нека да лежи, защото
вчера, както си играл,
цяла шепа сняг изял.*

ГЕОРГИ БРАТАНОВ ЛАКОМИЯТ ЗАЮ

*Днес е болен Заю.
Хвана го ангина.
Майка му се чуди
от какво настина.*

*Как висулки хрупкал,
вчера го видели.
Мислел, че това са
морковчета бели.*

РАНЕНОТО ЗАЙЧЕ ПОПУЛЯРНО СТИХОТВОРЕНИЕ

*Зайчето си наранило
лявото краче.
Седнало и затъжило
под едно дръвче.*

*Викна му една калинка:
— Стига! Я да спреш!
От такава драскулинка
да се разреवेश!*

*Бързо раната намаза,
върза я с трева
и усмихнато му каза:
— Вече оздравя!*

ЕМАНУИЛ ПОПДИМИТРОВ

ДЕСЕТТЕ ПРЪСТА

*Имам десет братя —
мънички джуджета,
скромни и послушни,
пъргави, напети.*

*При игри ми служат;
в тръни се завират,
топката ми търсят,
леко я намират.*

*Сутрин ме обличат,
мият ми лицето,
слагат ми закуска
десетте джуджета.*

*Уча ли урока,
книгата ми дават,
не стоят на мира,
но не ми додяват.*

*Вечер ме събличат,
топло ми постелят,
даже и в леглото
с мен не се разделят!*

ЕЙ РЪЧИЧКИ! ПОПУЛЯРНА ПЕСЕН

*Ей ръчички, ей ги две —
те ме слушат най-добре.
Едната мие другата,
а пък двете — лицето.*

*Таз ръка е дясната,
а пък тази лявата.
Цапа-цапа ръчички,
тупа-тупа мънички.*

*Да се хванем за ръце,
да направим колелце.
Трака-трака колелце,
туй е нашето хорце.*

ЛЪЧЕЗАР СТАНЧЕВ КОЙ КАК ЯДЕ

*Баба Меца от медаца
лапа с лапа и се цапа.
По-добро ни е детето,
има кърпа на вратлето
и с лъжица във ръчица
сърба мляко от паница.*

НЕНЧО САВОВ ЧИСТИЯТ МЕЧО

*Тръгва Мечо в долината,
на се спира до реката.
Час минава, втори, трети...
Що ли прави там? Кажете!
Ала вижте — той пристига,
ободрен в шумака мига.
Майка му с усмивка блага
двете лапи си протяга:
— Поизкъпа ли се? Браво!
Затова си мече здраво!*

ГЕОРГИ ВЕСЕЛИНОВ ЛАКОМАТА МЕЦАНА

*Хапна баба Меца
множко от медеца.*

*Легна тежко болна,
люта, недоволна.*

*Мъдър доктор Ежко
каза важно, тежко:*

*— За да бъде сладко,
Мецо, яж по-малко!*

ИВАН ГАВАЗОВ

ТЕЛЕНЦЕ

*Теленце си има рогатата крава:
на паша тя ходи, то в къщи остава.
Когато му сипят храна да закуси,
теленцето мило яде, не се муси.
Не ще ни геврек, нито баничка сладка —
обича теленцето свежа салатка
от росна тревица, която ухае...
Но най-предпочита все пак да бозае,
че сутрин то мляко щом пие обилно,
по-скоро ще стане голямо и силно!*

ЛЕДА МИЛЕВА ДА НЕ ПРОСТИНЕ

*Усети ли студен ветрец и влага,
жирафът шалче и каскет си слага.
Каскетът му не е голям —
почти като на дядо Петър,
а шалчето, видях го сам,
е дълго точно километър.*

РАДОЙ КИРОВ
МАЙКА МРАВКА

*Мравка
в лавка
отива
за подправка
лютивва.*

*На петте си дечица
сготви вкусна чорбица.*

*Тя им сипва в паница,
те я сърбат с лъжица.*

*Ала види ли мравче
да се бърше с ръкавче,
тя ушите му дърпа
да се бърше със кърпа.*

ДЯДО ПЪНЧ КАК СЕ СТАВА БАБА МЕЦА

*Мама много ме обича —
все „мецанка“ ме нарича.*

*„Хапвай си, мецанке мила!
Яденето дава сила.“*

*А пък аз ѝ казвам: „Майче,
ако съм мецанка, знай че
ям ли много ще порасна
мечка едра и опасна
и тогава — страшно гладна,
първо тебе ще нападна!“*

*Мама кротко ми се кара:
„Да, но яж сега попара,
че от мравчица такава
трудно баба Меца става!“*

ПРИКЛЮЧЕНИЯ В ПОЛЕТО

ВЕСА ПАСПАЛІЕВА ПЪРВИЯТ УРОК

*Патенцата плават
в бистрия поток,
днес им преподават
първия урок!*

*Мама Белогушка
пляска със крила:
— Смел бъди, Пъструшко!
Па-па-па-па-па!*

*Патенцата леко
махат със крилца
гледат отдалеко
селските деца!*

*Радва им се, весел,
старият жабок:
— Много ми харесва
първият урок!*

ХРИСТО РАДЕВСКИ
ПРИКАЗКА ЗА КАПКИТЕ
АНГЛИЙСКА НАРОДНА ПЕСНИЧКА

*Тез капки, с които ни ръси дъждът,
живееха нейде в морето.
И ето решиха да тръгнат на път,
да тръгнат на път по небето.*

*Сив облак бе техния хубав файтон,
а конят им — буйният вятър.
И тъй по небесния син небосклон
пътуваха те над земята.*

*Но бяха те много и — хоп! — изведнъж
файтонът им счупи се с трясък.
И тях по земята нашир и надлъж
поръси тогаз като пясък.*

*В тревите, в цветята, из бурена див
те скитаха плахи и бледи,
доде ги намери потокът пенлив
и в къщи у тях ги заведе.*

ЕЛИН ПЕЛИН

КАЦНА БРЪМБАР НА ТРЪНКА

Кацна брѣмбар на трѣнка
и захвана да брѣмка.
Заслуша го Мушица
със примряла душица;
слуша, слуша — полетя,
буйно хоро завѣртя.
Надойдоха комари,
все ергени, все стари,
погледаха играта,
хареса им Мухата.
Пуси стари ергени —
всекиму се дожени!...
Кога слѣнце залезе,
кавга страшна излезе:
задрѣнчаха ножове,
затрещяха колове...
Дочу Паяк кавгата
затрептя му душата,
тѣнка мрежа нарами
и на лов се накани.
Видя брѣмбар от трѣнка.
— Паяк, Паяк! — забрѣнка...
Уплаши се Мушица —
тая малка душица,
остави си играта
и забягна в гората.
А комари вилнеят,
бой се бият, крѣв леят.
Никой от тях не сети
как се Паяк там вести,
тѣнка мрежа долови —

до един ги излови.

ВОЙНИЦИ ПОПУЛЯРНА ПЕСЕН

*Ние сме войници.
Ще вървим напред!
Леви-десни, леви-десни,
ще вървим напред!*

*Имаме си пушки —
от папура дръжки.
Леви-десни, леви-десни,
ще вървим напред!*

*Имаме си кончета
от върбови клончета.
Леви-десни, леви-десни,
ще вървим напред!*

ЙОРДАН СТУБЕЛ МРАВКА КЪЩА ГРАДИЛА

*Мравка къща градила
до висока могила,
до иглича поляна
и тинтява засмяна.*

*С помагачи-играчи
и напети свирачи,
със комари-гайдари
и лениви зидари,
с бояджии-пчелици
и джолгери-мушици.*

*Цяла пролет градили,
къщичката стъкмили:
с два комина високи
и прозорци широки.
Най-напред вратичка
от зелена тревичка.*

*Мравка гости покани
все от близки поляни.
Ала стана, що стана:
нашата мравка, горкана,
дорде къща отвори,
вятърът я събори!*

НИКОЛАЙ СОКОЛОВ

БАБА КОСТЕНУРКА

*Баба Костенурка
взела пъстра хурка,
седнала, запрела
прежда за фланела.*

*Прела, недопрела,
взела мотовила...
Вила, недовила,
фланела заплела...*

*Плела, недоплела,
фланела скроила...
Шила, недошила,
фланела запраля...*

*Прала, недопрала,
в шипка я забола...
Шипка се навела,
бабата убола.*

*Баба Костенурка
взела пъстра хурка,
три дни шипка била,
кости ѝ строшила...
И от яд разплела
шарена фланела...*

ВЕСА ПАСПАЛІЕВА МЕДНА СВІРКА СВИРИ

*Медна свирка свири:
„Тра-ра-ра-ра-ри-ри...“
Скарали се двечки
пъстри буболечки
за една лъжица
гъбена чорбица
и за две грахулки,
бобени шушулки...*

*Вдигали са врява
три дни и три ноци.
Брѣмбарчо разправа,
че се карат още...*

РАДОЙ КИРОВ КОНЧЕ НА КЛОНЧЕ

*Кацна водно конче
на върбово клонче.
Зарадва се клончето
и рече на кончето:*

*— Като цвят си мило,
конче лекокрило!
Радвам се, душичко,
че на мен си спряло —
ще помислят всички,
че съм разцъфтяло.*

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ СВЕТУЛКИ

*Нощта приспа навред човеците,
смири и зайците и меците,
и всички мънички души.
Прикотка тя дори звездичките,
покри им с облаци очичките
и ручеите заглуши.
Сноват сега едни светулките
и люшкат си в нощта качулките,*

*и святкат в съннения мрак,
и бдят със жълтите фенерчета —
запрени ли са всички зверчета,
завито ли е всичко пак.*

*Но щом далеч избий зорницата —
то всяка ще си свий свещицата,
ще спре под горските липи,
па ще си тури за възглавниче
издута пъпка от изправниче
и ще въздъхне и заспи.*

РАДОЙ КИРОВ ЗАКАНА

*Жаба-жабурана сто мушици хвана.
На брега ги струпа, па наготви супа.*

*Викна после всички попови лъжички:
— Яжте, рожби мили, съберете сили,
па хванете щърка, който тук дохвърка.
Трябва вий крилете да му оскубете,
та пера за шапките да си имат жабките.*

ХРИСТО РАДЕВСКИ ЖАБЕШКИ ПРИЯТЕЛ

*Из реката ходи щъркел,
дългоклюн и дългокрак.
С клюна из водата бърка
край шумнатия върбак.
Но защо така той гази
мълчалив, едвам-едвам?
Жабите навярно пази
да не се удавят там.*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА ПРОБЛЕМ

— *Гущерко, защо си натъжен?*
— *Ами виж ме колко съм зелен!*
Аз отдавна съм установил,
че съм всъщност малък крокодил.
И на моя братовчед край Нил
писах писъмце едно — да знае,
че сме братовчеди. Но това е
най-големият проблем. Не знам
как писмото да изпратя там.

— *Щъркелите стягат се за път.*
Точно в Африка ще отлетят.
— *Знам. Навярно край реката Нил*
ще срещнат братовчедка крокодил.
Но как да дам писмото си на тях?
От клюновете дълги ме е страх!
Ще литнат без писмото ми. Така че
повярвай ми, направо ми се плаче!

ДИМИТЪР СПАСОВ ЗАЙКО И ВРАНКА

*Зайко плаче из горичката:
„Где ли ми е ръкавичката?
На полянката играх.
Там ли си я изтървах?“*

*Вранка грачи от елхичката:
„Знам къде е ръкавичката.
Дай ми орех и завчас
ще ти я покажа аз.“*

*„Вранке, как не те е срам!
Орех няма да ти дам!
Сам ще тръгна из горичката
да си найда ръкавичката!“*

АТАНАС ЗВЕЗДИНОВ ПЕПЕРУДА

*Гледа Заю: пеперуда
се премята като луда.
Той не може като нея,
а пък всичко уж умее.
„Виж я, над цветята пъстри
везе фигури чевръсти —
мисли Заю завистливо. —
Да, красиво е, красиво.
Всеки знай да се премята,
щом не пада на земята.“*

РАДОЙ КИРОВ ХОРО

*Край реката в гъстата ракита
комар наду свирка гласовита.
Вредом се понесе песен звънка.
Чу я Заю Баю свит зад трънка,
чу я Лиса, трепна ѝ сърцето,
чу я Кумчо Вълчо вдън дерето,
чу я и Мецана от балкана,
па се сбраха на една поляна...
Хванаха се, кръшно хоро свиха,
заиграха ситно — у-ха, и-ха —
цялата земя развеселиха.*

ВЕСА ПАСПАЛІЕЕВА ПРИКАЗЛИВА-РАБОТЛИВА

*Заплете Вrabка
дълги чорапки
с пъстри цветенца,
с дребни листенца...*

*Хем се люлее
на суха гранка,
хем разговаря
със леля Вранка:*

*— Нали съм бърза,
работна птичка,
за два дни свърших
цели терлички!*

*Дорде в гората
снегът натегне,
с нови чорапи
аз ще се стегна!*

*Хорце ще тропам
ситно в снежеца,
да ми завидят
Вълчо и Меца!*

РАДОЙ КИРОВ
КРАСАВИЦА КРАВА

*Крава хрупа тревница
покрай бистра речица.
Хрупа и се навежда,
в реката се оглежда
и си вика щастлива:
— Леле, че съм красива!
Няма нийде тъдява
друга крава такава.
— Му-у-у-у,
не съм ли пък вносна! —
измуча и докосна
тя водата с муцуна
и сама се целуна.*

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ ЗАЛЪГАЛКА

*Баба жабка в ракитака цапка,
подава си зелената шапка
и се моли към голи раздоли:
„Повей, повей, о драг, о благ горняк,
рони листак, довей ти мраз и сняг —
да спре от зрак до мрак това трак-трак
на моя враг, босокрак щърколак!
Квак-квак-квак!“*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА

ПРИКЛЮЧЕНИЕ С ПЛАШИЛО

БРОИЛКА

Един хищен ястреб над полето се вие.
Две гущерчета няма къде да се скрият.
Три костенурки си прибират в коруби главите.
Четири гълъба в плашилото от страх се заплитат.
Пет таралежа към ястреба си перчат бодлите.
Шест къртици в земята се заравят сърдити.
Седем плахи агънца наоколо тичат.
Осем скрити зайчета от храста надничат.
Девет полски мишока си приготвят прашки.

Десет щурци пеят за тях песни юнашки.

Девет мишока ги слушат и вирят опашки.
Осем зайци се готвят да се сражават.
Седем агънца покрай плашилото се стаяват.
Шест къртици под земята за новини се ослушват.
Пет таралежа на плашилото в панталона се мушват.

Четири гълъба високо му размахват ръкавите.
Три костенурки елека му кърпен развяват.
Две гущерчета шапката му клатят заканително.
Един ястреб уплашен далече отлита.

ПРЪВ ЮНАК!

ЙОРДАН СТУБЕЛ МИШКИ-УЧЕНИЦИ

Вече и мишоците
почнаха уроците
горе на тавана
около капана.
Клекнали са всичките:
първом ученичките,
после учениците
до чувала с триците.
Уж ги учат старите
да четат букварите
и на школки песни
хубави и лесни.
Ала за мишоците
трудни са уроците.
Туй ужасно сметане,
писане и четене,
още рисуване
и естествознание...
Старият мишок
е учител строг.
С пръчицата шари,
де когото свари,
ако не внимават,
щом им преподават...

Ала ей капана
хлопна на тавана.
И отсреща маците
вирнаха мустаците.
С моливите, с книжките
пръснаха се мишките.

ВЕСА ПАСПАЛІЕВА ПРЪВ ЮНАК

*Борката се хвали,
че е пръв юнак!
Ала във морето
го ощира рак!*

*Леле, като писна,
сякаш го дерат!
Слисани го гледат
всички от брегът...*

*— Хора, помогнете!
Дайте скоро йод!
Щеше да ме лапне
страшен кашалот!*

*Дядо се усмихва,
суче бял мустак:
— Няма да ми стане
Борката моряк!*

МЛАДЕН ИСАЕВ
ВЪЛК

*Кумчо Вълчо от гората
дебне в зимна нощ стадата
и задреме ли овчарят,
влиза в топлата кошара.*

*Но насреща Шаро чака,
на вълка се хвърля в мрака.
Кумчо Вълчо пада — бух! —
и остава без кожух.*

АНГЕЛИНА ЖЕКОВА ГЕРОЙ

*Някой чука на вратата,
Зайко скри се под кревата
и оттам извика той:
— Кой си ти? Далече стой!
Хайде махай се веднага,
иначе... тояга.*

*Вънка някой проговори:
— Като тебе няма втори!
Истински герой си, брей!
Можеш да уплашиш змей!
Но подай сега глава —
майка Зайка е това!*

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ

КОС

Тръгнал кос
с дълъг нос
през гората
гол и бос.
Тупа крак —
так-так-так,
като същ юнак.

Ходил, ходил,
на се спрял,
три кола мухи изял,
тупнал крак,
тръгнал пак —
бре-бре, че юнак!

АТАНАС ЦАНКОВ ДОМАШНО ЗАЙЧЕ

*Не е велурена играчка,
а живо, истинско. Дори
се плаши от прахосмукачка,
от чайника когато ври.*

*И все поглежда да се скрие —
иди го разбери къде:
зад шкаф, под маса, зад саксия
или зад някое перде.*

*Надничам, търся — где се дяна?
Заплаквам. Баба ме теши:
— Я гледай — мърдат зад дивана
един мустак и две уши!*

*Протегна ли ръка обаче,
потъват в някое кюше...
Лъжливо заешко мустаче,
страхливо заешко уше!*

ВЕСА ПАСПАЛІЕВА ГОРДЕЛИВЕЦ

Облече Петльо дрехи пѣстри,
пред огледалото чевръсто
веднѣж и дважд се завъртя!
— Охо! По цялата махла
в такваз премяна няма никой!
Зарадван Петльо се развика:
— Та аз приличам на велможа!
Перо на шапката ще сложа
и пояс златен, пѣстрошит —
ще крача важен и честит!
Ще ми завиди всичко живо
на облеклото ми красиво
и на високия ми пост!
Наш Петльо гордо вдигна нос
и весело изкукурига,
тѣй, колкото му глас достига:
— Самин ще се разхождам в двора,
с простаци няма да говоря,
че аз съм най-красив и знатен —
това го знаят и децата,
и всяка малка животинка:
щурец и мравка, и калинка!

Ала беда, беда се случи!
Подгони го съседско куче!
Не се видя ни перушина,
ни сърмен пояс и коприна...

НИКОЛАЙ СОКОЛОВ

ЗАЙО НА УЧИЛИЩЕ

Зайо Байо тъй си рече:
— Ученик ще бъда вече!
Сложи книжката в торбица,
ха през дол и през речица,
през широка, равна нива,
на училище отива.

Но на пътя за беда,
шоп със сопа той видя.
— **Добър ден! Где с тази книга?**
Заю плахо запримига:
— На училище съм аз!
— **Тъй ли? Ха на добър час!**
— Ами ти със тази сопа?
— **Тръгнал съм към планината,
мечки ще ловя в гората.**
— Мечки ли? — И Зайо зина. —
Как с тояга ще ги биеш,
можеш ли да ги надвиеш?
— **Щом ударя по гърбина —**
рече шопът, силен мъж, —
**с тази сопа десетина
ще съборя изведнъж.**
И замаха шопа сопа,
тъй я завъртя накрая,
че съвсем изплаши Зая.

Ала в миг се закова,
гледа и недоумява —
из дола едва-едва
мечо ухо се подава!

Хвърли шопът сур калпак
и удари го на бяг.
Зайо хукна презглава,
втурна се по пътя черен,
в клас се вмъкна
разтреперан.

А учителката пита
със усмивка дяволита:
— **Що, Сивушко,**
закъсня?
— А бе стана тя една,
с дяда Шона отзарана
мечки бихме из балкана!...

ДИМИТЪР ТОЧЕВ

МОМЧЕ И ПЕТЛЕ

*Момчето на баба,
на баба момчето
със дървена сабя
подгони петлото.*

*Но гребенче златно
напери петлото.
Побегна обратно
на баба момчето.*

*Захвърли и сабя,
със ключ се заключи...
Уж беше на баба
най-смелото внуче.*

ЙОРДАН ДРУМНИКОВ ДВЕ КАЛИНКИ

*Две калинки
с пъстри пелеринки
под дъжда вървели,
песничка си пели:*

*„Тра-ла-ла-ла-ли
нека да вали!
От дъждеца, ах,
нас не ни е страх!“*

*Две калинки,
пъстри балеринки,
под дъжда танцували,
пели и лудували.*

ПЕТКО КОЛЕВ
ЖАБА

*„Квак! Квак!... Обиждат ме жестоко!
Наричат ми очите «зъркели»!...
С очи, отворени широко,
аз гледам да не дойдат щъркели!“...*

ДИМИТЪР СПАСОВ
ЮНАК ЗАЮ

*Заю юнака
остра сабя трака.*

*В шубрака,
в листака,
ех, кого ли чака?*

*Заю юнака
остра сабя трака.*

*Ловците
горките,
ах, какво ги чака!*

АТАНАС ДУШКОВ
ЮНАЦИ

*Котенца вървели трички —
едно братче, две сестрички.
Срецнали след десет крачки
две мишленца със мустачки.*

*Щом мишленцата се спрели,
котенцата онемели
и като юнаците
скрили се в трънаците.*

ГЕОРГИ КАРАИВАНОВ
КОЗИЧКА

*Посред млада горичка
пасе бяла козичка.
Вълк се мярна в гората,
тя го погна с рогата.
Подви Вълчо опашка.
Бре, че коза юнашка!*

ГЕОРГИ ИВЧЕВ
МИШИ КЪСМЕТ

*Малка мишка със вързоп
тръгнала на автостоп.
Дава знак, но кой ти спира!
Всеки гони по баира.*

*Някой лудо профучава,
а пък друг се оправдава:
„Вчера взех шофьорска книжка,
а сега ще возя мишка!...“*

*Минали коли дузина,
още петдесет, стотина...
А на мишката, горката,
отмалели ѝ краката.*

*Все пак тя с късмет била,
някакъв добряк с кола
спрял се, щом му дала знак —
бил шофьорът... котарак.*

КОЙ В БЕДА ПОМАГА

РАН БОСИЛЕК СИРОМАШКО ЛЯТО

*Искам аз да ида
в слънчевите двори,
в приказките както
често се говори.*

*Слънчевата майка
там ще ме запита:
„Що дириш от Слънча
в есен мъгловита?“*

*— Диря, — ще ѝ кажа —
сиромашко лято —
за голи и боси
слънчевото злато!*

*И тя ще помоли
сина златоглави,
и бедняци клетки
той не ще забрави!*

АНА АЛЕКСАНДРОВА
ГРИЖА

*Зад стъклото скрежно шета Вrabчо бос и
чикчирика нежно — нещичко ми проси,
Не. Не са трошици. Клъвна до насита.
На езика птичи за какво ли пита?*

*Май ботушки моли. Литна... Накъде ли?
С две крачета голи в тия преспи бели?
— Аз моите ботуши му отстъпвам, мамо.
Но той ще се сгуши в единия само!...*

ИВАН ЦАНЕВ
ВРАБЧЕ

*— Казжи ми, тъй ли ще трепери
все босо на снега?*

*— Но откъде да си намери
обувчици сега...*

*— Защо по-възрастните птички
не му дадат палто?*

*— На юг заминаха всички,
а тук остана то.*

*— Щом е самичко, кой го храни
във този снежен град?*

*— Една троха от твоите длани
ще го спаси от глад.*

ВЕСКА МЛАДЕНОВА
СВЕТУЛКА

— Добър ден, светулке мила,
що на клона си се свила?
— Спя, детенце ранобудно.
Тук е хладно, спи се чудно.
Цяла нощ аз по баира
светих, мечето да диря.
Баба Меца в тъмнината
го изгубила, горката.

КИРИЛ НАЗЪРОВ

ХРАНИЛКА

*От зори с пресипнал глас
Врабчо нещо ми чирика.
Ала не разбирам аз
на врабчетата езика!*

*Все повтаря: „Чик-чирик...“,
сгушен в сивата престилка.
Сигурно на свой език
моли: „Направи хранилка!“*

*Майстор и техник съм аз —
грабнах чук, избрах трионче...
И хранилката след час
кацна на извито клонче.*

*На прозорчето ми спря
Врабчо и зачурулика:
„От сърце благодаря...“
Вече зная му езика!*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА ХЕЙ, ВЯТЪРКО

*Хей, Вятърко, нали не си човече?
Защо ми грабна шарената ризка
и в тази жсега даже я облече?
Ти да приличаш на момче ли искаш?*

*Не си подхвърляй новата ми шапка!
Една нали ми грабна и избяга.
А тази сутринта я купи татко.
Върни ми я! Върни ми я веднага!*

*Какъв си смешен! Махаш със ръкави
и нещо сочиш в клоните. Ах, ето —
там старата ми шапка си поставил
и в нея свили са гнездо врабчета.*

*И новата ми шапка искаш също
да заплетеш високо във клонака.
Но щом за птичките е цяла къща,
аз ще ти дам и шапката на кака!*

ЮНАК ЗАЙКО

ПОПУЛЯРНО СТИХОТВОРЕНИЕ

Тръгна Зайко из Балкана,
срещна рунтава Мецана.
— **Заю Баю мустака**,
где отиваш в този хлад?
— На пътеката хайдушка
да си купя нова пушка!
— **Леле, майко,**
стой бре, Зайко!
Хукна Меца и се скри
вдън зелените гори.

Тръгна Зайко из Балкана,
срещна Вълчо Гладурана.
— **Заю Баю мустака**,
где отиваш в този хлад?
— На пътеката хайдушка
да си купя нова пушка!
— **Леле, майко,**
стой бре, Зайко!
Хукна Вълчо и се скри
вдън зелените гори.

Тръгна Зайко из Балкана,
срещна хитрата Лисана.
— **Заю Баю мустака**,
где отиваш в този хлад?
— На пътеката хайдушка
да си купя нова пушка!
— **Леле, майко,**
стой бре, Зайко!
Хукна Лиса и се скри

вдън зелените гори.

Тръгна Зайко из Балкана,
срещна Петльо и Писана.

— **Заю Баю мустакат,**
где отиваш в този хлад?

— Търся си другар обичан
да подскачам и да тичам!

— **Леле, майко,**

браво, Зайко!

Хванали се за ръце
и си друснали хорце.

РАДОЙ КИРОВ ТОН-БОНБОН

— *Ето ти един бонбон,
дай ми срещу него кон!*

— *Давам кон срещу бонбон,
но да бъде тежък тон.*

— *Как ще носиш тон-бонбон?
Трябва да си купиш слон.*

— *Нямам нужда аз от слон,
нито пък от камион,
но ще донеса трион
да разрежа тон-бонбон
на парченца милион...
С тях какво да правя знам:
на децата ще ги дам!
Сладко да ядат: „Ам, ам!“*

МОНИКА СТОЯНОВА КОНЧЕТО И СЛОНЧЕТО

*На слончето присмя се кончето:
— Ах, колко си дебело!
Заплака наскърбено слончето,
очички тъжно свело.*

*Не щеш ли, случи се на кончето
веднъж беда голяма.
Край старата гора под слончето
попадна в празна яма.*

*На помощ се притече жабата.
За кончето се трогна.
Но беше твърде слаба тя
и как да му помогне?*

*Дойдоха меца и сърничките.
Но тях пък страх ги хвана,
че може, без да искат, всичките
да паднат във капана.*

*Накрая появи се слончето.
То бързо се завтече.
С хобота си издърпа кончето,
а кончето му рече:*

*— Благодаря, прости обидата.
След храброто ти дело
разбрах, че е несправедлива тя.
Ти толкова си смело!*

Повдигна слончето очичките

*и кончето прегърна.
И по лицата пак на всичките
усмивката се върна.*

ИВАН ЦАНЕВ НЕУДОБНИЯТ

*Какво ли в направил таралезът,
та всички бягат, щом го забележат?*

*Не го приемат никъде на гости,
вратата всеки бърза да залости.
Погалиш го, а тебе те боли...
Ала виновен ли е той? Нали
така се е родил — покрит с игли!
Дори когато е добър и нежен,
със този външен вид натаралезен,
у своите познати буди страх.
Уж се държи внимателно със тях,
а среща все намръщени лица.
Но тъй е тъжно да си сам, деца!*

*Обичайте, макар и отдалече,
това момче с бодливото елече.*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА КОЙ В БЕДА ПОМАГА?

*Кой в горичката се мае
на гърба с къщурка?
Отговора всеки знае —
баба Костенурка.*

*Но не щеш ли, тя се спъна,
тупна във дерето
със гърбина към земята
и с крака в небето.*

*Зърнаха от клонест дъб
две палави врабчета
как обърната на гръб
маха със крачета.*

*Литнаха Чирик и Чик
кой където свари
и на врабешки език
викаха другари.*

*Чу ги Зайко и насам
хукна на прибежки,
а след него — ей го там,
тича Ежско Бежско.*

*Преобърнаха добрата
баба Костенурка
и отново се заклати
старата къщурка.*

Кой в беда ръка протяга?

*Според мен излиза,
че помага ти веднага,
който е наблизо.*

ВЕСА ПАСПАЛІЕЕВА ПОХВАЛИ СЕ МЕЦА

*Похвали се Меца
на Щурчо-свиреца:
— Есента ми прати
дарове богати:*

*круши чисто злато,
орехи с торбата,
лешници и сливи,
и къпини диви!*

*Грозде два товара
Вълчо ми докара,
житце и картофи —
седем-осем кофи!*

*Близки и познати
зимъс ще гощавам,
па и тебе, брате,
няма да забравя!*

КРЪСТЬО СТАНИШЕВ СВЕТУЛКА

*В празна бобова шушулка
шушна-мушна се светулка.
Мигна-смигна, но едва.
И се сгуши след това.*

*Сгуши се като във люлка
уморената светулка.
Лампичката угаси.
И за сън се нагласи.*

*Ех, ще се наспи! Но... чакай!
Викна ли за помощ някой?
Кой — залутан в мрака, — кой
сепна късния покой?*

*В миг от люлката-шушулка
скокна малката светулка.
Светна лампичката... — Хей,
тук съм, не плачи, недей!*

*Сам не си, не се окайвай!
Потърпи, не се отчайвай!
Подир миг ще долетя.
Твоя път ще осветя...*

ЕДНО ЗВЪНЧЕ ЗВЪНИ

ЛЪЧЕЗАР СТАНЧЕВ НОВАТА ЧИТАНКА

*Към зелената полянка
бърза с новата читанка
Владко — малък ученик.
Ала вижда в тоя миг:
на полянката наставка
чудна, весела забава!*

*Силно Шаро се разлая:
към гората бяга заек!
Като палави момчета
сбориха се две козлета!*

*Катеричка гимнастичка
от елхичка на елхичка
скача леко надалеко.
Тя шишарки му събори,
да играят, да се борят!
Катеричка закачлива!
Ах, и Владко там отива!*

*Към козлетата затича,
весели шеги обича!
Но замисли се и рече:
— Първо ученето вече!
Нека си играят те!*

*На зелената полянка
седна с новата читанка
и започна да чете.
— Да чета не ми е лесно,
но е много интересно!*

ИВАН ВАЗОВ
УЧИЛИЩЕ

*Детенце хубаво,
пиленце любово!
Къде под мишница
с таз малка книжица?*

*Отивам, бабичко,
макар и слабичко,
книга да се уча,
добро да сполуча.*

КАЛИНА МАЛИНА КНИЖКА-ПЪСТРУШКА

*Много си ми мила,
мила като дружка,
моя белокрила
книжчице-пъструшка.*

*Твойте бели листи
са крила на птица.
Буквите мъниста
нижат се в редица.*

*Цялата сияеш
с весели рисунки:
зайчета играят,
скачат си маймунки...*

*Щом като разтворя
твоята шир прекрасна,
ти ми заговаряш
простичко и ясно.*

*Много те обикнах —
мила бърборичка.
С теб нали привикнах
да чета самичка!*

ГЕОРГИ АВГАРСКИ ЧАСОВНИК

*У дома часовник трака
с лъскави стрелчици:
„Тик-так, тики-така,
ставайте дечица!“*

*Две момченца подранили
плискат се с водица.
„Тик-так, хайде мили,
ставайте, дечица!“*

КАЛИНА МАЛИНА ПЪРВОКЛАСНИК

*Да си първокласник — то не е шега.
Колко много грижи имам аз сега!*

*По часовник ставам — времето следя.
Мирно на чина си трябва да седя...*

*Пиша, пиша букви и чета на глас,
и разказвам ясно, и внимавам в час...*

*Много, много грижи имам аз сега.
Да си първокласник — то не е шега.*

ГЕО МИЛЕВ
КУКУРИГУ!

*Кукуригу, петльо!
Утре рано ти,
слънце щом изгрей
радостно запей
и ме разбуди!
Кукуригу, петльо!
Гледай във леглото
да не се успим —
трябва на школото
рано да вървим!*

ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА ПЪРВИТЕ УРОЦИ

*Много съм послушна,
много съм добричка,
много грижи имам —
аз съм ученичка!*

*Първите уроци
виждат ми се тежки —
как да ги науча,
без да правя грешки?*

*Четенето лесно,
писането лесно,
но от таз задача
иде ми да плача.*

*О, кога ще стана
толкова голяма,
че да зная всичко,
както знае мама!*

ГЕОРГИ ВЕСЕЛИНОВ

ДРЕМЛИВКА

*Чело коте книжки
как се хваща мишки.
Чело, чело, чело
и глава навело.*

*Почнало да мърка,
думите да бърка.
Сладко си заспало,
страница съдрало.*

*Мишките видели,
книжките му взели.
Те изяли всички
букви и чертички.*

ДИМИТЪР СПАСОВ
БЪБРИВИ ПЪРВОЛАЦИ

*Есенната вечер из градинки шета.
Сбрали се на бряста умните врабчета.
Пъстрото букварче дружно те разтварят
и урока труден в него преговарят.*

*А Писан се мръщи, ежи той мустаци.
Колко са бърбиви тези първолаци!
Шаро също иска вече да почива,
но от тази врява как ли се заспива?*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА ТРЕВОГА

*Среднощ даже вятър не духа,
а спи, сгушен нейде в клонака.
Видя само старият Бухал
прозорче да свети сред мрака.*

*Умислил се, малкият Ежко
из стаята крачи объркан,
въздиша дълбоко и тежко
и с лапка нослето си търка.*

— Какво се а случило, Ежко?

Кажми ми. Съвет ще ти дам.

**— Ох, Бухале, тѣй ми е тежко,
че ни една буква не знам.**

*До днес и без надписи знаех
къде си е моето жилище.
Но как ще открия коя е
табелката с надпис „Училище“?*

**— Ти утре си в първи клас? Никак
не се притеснявай, момче!
Отрано натам ще те вика
едно сладкогласо звънче.**

МАРКО ГАНЧЕВ

УРОК ПО ПАДАНЕ

*Ако паднеш по гръб, да речем,
по корем, да речем, по корем...
И дори да речем по глава,
ще речем: „Че какво от това!“*

*Ще избие навънка цицина.
Но нали сме с добра медицина —
ще ти мине завчас!
Ще ти мине съвсем.
Слагаш пласт лейкопласт
или пласт от мехлем
и минава съвсем!*

*Но не падай по дух! Не по дух!
Ако паднеш по дух, вече „тях!“
Няма външна цицина тогава,
но цицина отвътре остава.*

*А щом имаш отвътре цицина,
не помага тогаз медицина.
Не помага тогаз,
не помага съвсем
нито пласт лейкопласт,
нито пласт от мехлем.
Не минава съвсем.*

*Та не падай по дух!
Чу ли?
— Чух!*

ВАСИЛ ЗЛАТАРЕВ ПЪРВОКЛАСНИК

*Петърчо е в първи клас.
Брей, че ученик!...
Важно крачи покрай нас —
сякаш е войник.*

*Вечно с чантата в ръка.
Вечно с вирнат нос.
И играчките сега
гледа като гост...*

*Влезе, каже добър ден —
и мълчи, мълчи.
Ако ли пък спре при мен,
то ще ме гълчи...*

*Сутрин става призори.
Бърза — все след тати...
Мама чай ще им свари
и ще ги изпрати.*

*Петърчо е в първи клас...
Ученик е, знам.
Но ще пораста и аз —
ей такъв голям!*

ДЯДО ПЪНЧ ПЪРВИЯТ УЧЕБЕН ДЕН

*Щом звънецът почне да звъни,
хукват към училището всички —
малки зайци, вълци и сърни,
каторички, ежковци, лисички.*

*Щом звънецът свърши да звъни,
скриват се в училището всички.
Само Слончо гледа отстрани —
как да влезе в малката вратичка?*

*Бухалът, учителят любим,
със размах прозореца отвори
и на Слончо викна: „Не скърби!
Ти ще учиш само там, на двора.“*

*Но тогава в стихналия клас
екна врява, стана бъркотия.
Чуха се пискливо глас след глас:
„Искаме при слончето и ние“!*

РАДОЙ КИРОВ УТРИННА ТРЕВОГА

*Татко на юначето
тича за калпачето,
дядото и той,
разтревожен яката,
с две дебели якета
гони внука свой.*

*Посред олелията
мама му филията
маже с мармалад.
Баба вика: „Милото
мляко не е пило то,
ще умре от глад!“*

*А пък първолачето,
а пък то юначето,
вика с гняв голям:
— Как, нима не виждате
колко ме обиждате?
Мога всичко сам!*

МЕТОДИ ХРИСТОВ

ЕДНО ЗВЪНЧЕ ЗВЪНИ

*Уплашиха се птичките
и литнаха на юг.
Дали затуй, че всичките
гнезда се виждат тук?*

*Останаха врабчетата.
Защо не ги е страх?
Те знаят, че момчетата
не тичат подир тях.*

*В училището есенно
едно звънче звъни
и ги подканя песенно
за нови школки дни.*

*Врабците пък ще видите
като рояк деца —
летят над керемидите
и махат им с крилца.*

АНГЕЛИНА ЖЕКОВА
ПЪРВОКЛАСНИК

*Лятото изтече
кратко като миг.
Тази сутрин вече
ставам ученик.*

*Я ме погледнете
как съм пременен!
Тръгвам с китка цвете,
радостно — смутен.*

*Както се полага
против зла беда,
баба вѣн на прага
плисва ми вода.*

*Всеки ми желае:
— На добър ти час!
Даже Слънчо знае,
че съм в първи клас!*

ЗЛАТНА ЕСЕН

ВАСИЛ ПАВУРДЖИЕВ
СБОГОМ, КИТНО ЛЯТО

*Цяла нощ капчука
буди ме от сън,
в утрото погледнах —
есен беше вън!*

*В нашата градина
късните цветя
някой бе целунал
с ледена уста.*

*Вредом жълти листи,
вредом пак мъгли
влачат по земята
дрипави поли.*

*Дълга върволица —
жеравите пак
къмто юг отлитат
с тъжен, тъжен грак!*

*Сбогом, китно лято,
сбогом, слънчо драг!
Сбогом, златни ниви
със венци от мак!*

ПЕТКО Р. СЛАВЕЙКОВ
ЖЕЛАНИЕ

*Клонченца зеленки,
ябълки червенки,
хубавички са!
Ех, че ми са драги!
А какви са благи!
Сладост чудеса!*

*По-голям да стана,
а че да си хвана
онуй клонче там;
да се поиздигна,
да мога да стигна,
че да ям, да ям!...*

ПЕЙО ЯВОРОВ

ЕСЕННИ МОТИВИ

I

*Повя горняка през полята,
залюшна дървесата —
и от настръхналите клони
листа увехнали отрони.*

*Горняка разпиля листата
далеко из полята:
стоят самотно черни стволи
и скръбно махат вейки голи...*

II

*Денем призраци мъгливи,
нощем тъмни тъмноти,
пъплят облаци дъждливи
в поднебесни висоти.*

*Дух на вглъхнало мъртвило
сред природата немей;
и в гърди сърце унило
сякаш мъртво — леденей...*

III

*Духна вятър от усои
и небето проясни,
ширнаха се без граница
тъмномодри висини.*

*И звездите към земята
гледат с уплах и тъга:
те едвам я разпознават —
кална, дрипава сега.*

IV

*Безмълвна нощ и адски мрак...
И нигде звук, и нигде зрак:
почти допират до земята,
тъй ниско тегнат небесата.*

*Духът страдае притеснен,
умът блуждае ослепен...
О, боже, дай една звездица —
и глас, макар на нощна птица!*

V

*Не млъква вой — стихийна буна!
Не млъква зимната фъртуна,
по-ненадейна всеки час:
ту забърбори тя плачливо,
ту прихне ядно заканливо,
ту чак в небе извие глас...*

*И струва ми се, че не хала
бездънно гърло е продрала
и вън лудее с бясна мощ:
но че притиснат от бедите,
цял свят си е надул гърдите
и стене н тая адска нощ...*

МИХАИЛ ЛЪКАТНИК СБОГОМ

Щъркели бели
със черни крила,
есен ли, есен ли
тук е дошла?

Тя ли люлее
оголени клони?
Тя ли листата
окапали гони?

Тя ли събира
ятата ви вече?
Тя ли ви шепне:
— Летете далече!

Далече, далече,
летете на юг,
че зимата иде
с виелици тук!...

Сбогом! Прощавайте,
щъркели скъпи!
Пак се върнете,
щом пролет настъпи.

Щъркели бели
със черни крила,
чакат ви вашите
родни села!

ДИМИТЪР СПАСОВ

ЕСЕН В ГОРАТА

*Вятърко листи в гората пилей
Косето-Босето вече не пей —
с пойните птички отлитна на юг.
Есен е вече пристигнала тук.*

*Стихна шубракът, самотен и глух.
Зайко на припека кърпи кожух.
Меца захърка под стария пън,
сладък за нея е дългият сън.*

*Нека да вее и дъжд да вали,
нека се стелят в гората мъгли!
Зайко си има пак топъл кожух,
Меца ще спи под юрганче от пух.*

ЕЛИН ПЕЛИН ЗЛАТНА ЕСЕН

*Златна есен златни листи рони,
птичка пее на голите клони.*

*Синджир жерави високо минава,
птичка малка жално се прощава:*

*— Птици-пътници, идете си здрави
в далечните земи и държави!*

*В онез страни чудни, непознати
поздравете всичките пернати!*

*И пролетта рано доведете,
и за там ни всичко разправете!*

ДИМИТЪР СПАСОВ ВРАБЧО И ПОЙНИТЕ ПТИЧКИ

*С куфари и със бохчички
пак за път се стягат
веселите пойни птички
чак на юг да бягат.*

*Врабчо от шивач се връща
със балтонче сиво.
Той ще си остане вкъщи,
но не му е криво.*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА ПОЖАР

*Сякаш пожар в избухнал в гората!
Слънцето мята стрели по листата.
Трепкат те — жълти, оранжеви, алени...
Всички дървета са факли запалени.*

*Тича тревожен, с вода натоварен,
облак огромен, противопожарен.
Сипва, излива, не жали водата,
но от дъжда не угасват листата.*

*Вятърът казва:
— Нима не е ясно?
Няма пожарът без мен да угасне!
Три дни без отдих в гората се мята —
всички листа повали на земята.*

*Тогава по мократа огнена шума
една нестинарка така затанцува,
че който я зърна, притихна унесен.
В гората танцуваше Златната есен.*

ЛЕДА МИЛЕВА КАРНАВАЛ В ГОРАТА

Как започна?
Есента боядиса листата
на брезата.
После ветровете —
през лятото спали —
се разбудиха и надуха кавали.
Те свиреха тъй весело,
че листата се засмяха
и заиграха.

Песента на кавалите беше звънка,
а дръжката на всяко листо е тънка!
Листата се отрониха
и политнаха с ветровете.
— Какво ще правим, кажете? —
питаха листата
на брезата.
— Ду-ду-ду-у-у! — пищяха ветровете
с кавали.

Не сте ли разбрали?
Днес ще има голям карнавал.
Вижте върбите —
позлатили са си косите.
Вижте младия бук —
облякъл червен ямурлук.
Дори шипката си е наметнала шал.
Да вървим! Карнавал, карнавал!
Тъй свиреха ветровете.
А листата
на брезата

*се въртяха,
танцуваха,
летяха.
И кой би ги спрял?
Бяха канени на карнавал.*

ТРАЙКО СИМЕОНОВ

ЕСЕН

*Глъхнат вред полята,
хълмове, горички.
Няма ги да пеят
веселите птички.*

*Към предели южни —
някъде далече,
зад морето бяло
отлетяха вече.*

*Капят и листата
от унили клони —
златолиста есен
златна сълзи рони.*

ДЯДО ПЪНЧ ЕСЕННА СМЯТАНКА

*Събирам в гората листо след листо —
така да броя се научих до сто!*

*А лист подир лист продължава да пада
и скоро ще знам да броя до хиляда!*

*И щом оголее последният клон,
ще знам да броя чак до цял милион!*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА ОБУЩАР

*Ежско боцка с иглите си сръчно
и на Вълчо това обяснява:*

*— Имам страшно голяма поръчка.
Много дълго все нея ще правя.
Ако беше дошъл преди два дни,
бих закърпил и твоите ботуши.
Знам, че нощите станаха хладни,
но пък работа имам до гуша!*

*Виж, стоножката даде при мен
сто обувчици все за поправка.
Ако кърпя по пет всеки ден,
двайсет дни са ми те занимавка.*

*Обещал съм ѝ, Вълчо, понеже е
със крачета такива изнежени,
че измръзват ѝ вече в сланата.
А на теб са ти груби краката.
И са свикнали. Знам, че и лани
в снега ходи с ботуши съдрани.*

РАН БОСИЛЕК ДЯДО И РЯПА

Дядо белобради ряпа взе да вади.

С две ръце я хваща, силно се напъва, пъшка и опъва, тя не се поклаща.

Дядо баба вика.

Тича баба Мика, тича, дяда хваща. Двамата напъват, ряпата опъват, тя се не поклаща.

Баба внучка вика.

Малката Иглика припва, баба хваща. Трима се напъват, ряпата опъват, тя не се поклаща.

Внучка Шарка вика.

Шарко за Иглика се юнашки хваща. Четирма напъват, ряпата опъват, тя се не поклаща.

Шарко Маца вика.

Маца от зимника тича и се хваща. Петима напъват, ряпата опъват, тя се не поклаща.

Най-после Писана вика и Гризана.

Гризана се хваща. Здравата подхваща. Дружно се напъват, пъшкат и опъват, ряпата измъкват, в къщи я замъкват.

И там всички с нея сладко се гостили. Три дни яли, пели и се веселили.

МЕТОДИ ХРИСТОВ ЗЛАТНА ЕСЕН

Ти не чули?
Свири, брули
вятърът листа.
Значи, вече
в път далечен
тръгна есента.

По балкани,
по поляни
тих дъждец вали.
Слизат бели
на къдели
влажните мъгли.

Златна есен!
Тя донесе
едри плодове.
С тях напълни
и препълни
всички домове.

Ти не чули?
Вятър брули
горския шумак.
Значи, вече
отдалече
тук ще дойде сняг.

КИРИЛ НАЗЪРОВ

ПИСМО

*Закъснява тази драга
баба Зима снеговита.
Катеричката предлага
с писъмце да я повикат.*

*Ястребът перце подава,
дава букът листи чисти.
Вятър в тихата дъбрава
пише буквите златисти.*

*Писъмцето той оставя
на калинката накрая.
Дето трябва, тя поставя
точка или запетая.*

*Гълъбът писмото взима
и на север литва весел...
Досега на баба Зима
сигурно го е занесъл.*

ЛЪЧЕЗАР СТАНЧЕВ

ЕСЕН

*Задуха северният вятър
и тежко разлюля гората
и ето над потока чист
зарониха се лист след лист.*

*И по небето на редици
последни закъснели птици
отлитат с писък пак на юг,
че зимата се връща тук.*

*Мецана из гората скита,
за сън си търси дупка скрита.
Работните пчели отвед
за зимата си сбраха мед.*

*Виж катеричката игрива,
сега се труди мълчалива —
шишарки, лешници в хралупа
цял куп за зимата натрупа.*

*И мравката, добър житар,
напълни със зърна хамбар.
При пълна къща — радост има
дори в студена, дълга зима.*

ГАЛИНА ЗЛАТИНА ШАРЕНИ ПЕРЦА

*Триста шарени петлета
впрегна в своята карета
и сред пух и перушина
Есента оттука мина.*

*Вятърът раздуха леко
перушинките далеко —
златни, огнени, ръждиви...
Хем вълшебни, хем красиви!*

*Разпиля ги по тревата,
по дърветата в гората
и вълшебните боички
бързо оцветиха всички.*

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ ЕСЕН

*През градини лют и гневен бяга
Севернякът с дългата тояга.*

*Севернякът с калните цървули
де какво застигне, бий и брули.*

*Свърна там във белите тополи,
дето връх в небето са заболи —*

*стволи бие, златни листи рони,
златни листи от сребърните клони.*

*И остаха белите тополи,
и остаха, бедничките, голи.*

*Ей го после гневно пък забрули
сгушените зад копата дюли*

*и доде гневът му се насити,
станаха на циганки, горките.*

*Свела се е като мъченица
там сред двора старата черница,*

*а до нея клонестата круша
тихите ѝ жалби мълком слуша —*

*слуша и се в празно гняздо люлка,
като майка, като скръбна булка.*

ИВАН ДАВИДКОВ
НЕКА СА РАДОСТНИ ХОРА И ПТИЧКИ

*Весела глъчка се носи от вчера —
вече започна по нас гроздобера.*

*Будни са призори всички селца:
скърцат коли и подтичват деца.*

*Кошници вити под мишница взели,
бързат момичета поруменели.*

*Гроздове тегнат на всяка лоза,
всяко зърно — като бистра сълза.*

*Гледай: сред шумата кос се е сврял
и челядта си дори е събрал.*

*Тя от неспирната глъчка не бяга —
на гроздобер е дошла, да помага.*

*Нека си клъвнат — ще има за всички!
Нека са радостни хора и птички!*

ДИМИТЪР СПАСОВ МЕЧО ГОТВИ СЕ ЗА СЪН

*С бели внучки веселушки
Баба Зима шета вън.
Хапнал си медац и крушки,
Мечо готви се за сън.*

*Седнал на леглото меко,
той с прозявка гледа как
във гората леко, леко
пада пухкавият сняг.*

*И с въздишка Мечо рече:
— Слънчо драг, къде се скри?
Вън за мене няма вече
ни разходки, ни игри.*

*Щом гората в сън заглъхне,
казват, трябва да се спи.
Чак кога южняк полъхне,
този сняг ще се стопи.*

Издание:

Къщичке на дните златни, кът свиден и мил

Издателство „Златното пате“, София, 2009

Съставител: Галина Златина

Художник: Биляна Господинова

Художник на корицата: Петър Генов

ISBN 954-431-176-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.